

וְהִא מָר נָעַמִי [לְשָׁתֵּין] כָּלְתִּיקָה וְגוֹ' (רות א), כי שמעה בשרה מואב כי פקד ה' את עמו למת להם לחים. אמר רבי ברקיה אמר רבי יצחק, בא וראה, מי שפיעלים עיניו מענינים בשני הארץ, הם יראו בנהמות העולם ולא ימותו, עד שיפקדו לטובה, והוא לא יזפה לראותה. אלימלך שעיר הארץ היה. פיו שראה הארץ, העלים עיניו מן הצדקה, וברח לשדה מואב. אמר רבי ברקיה, וכי לא דרכן של צדיקים של צדיקים לברכות מפני הארץ, והרי גודילים מאילמלך, אברם ויצחק, עשרים ממני, והלו זה לנצחם מפני הארץ, וזה לארץ פלשתים?

אמר רבי ברקיה אמר רבי יצחק, הקדוש ברוך הוא גרם להם לצדיקים הללו לצאת מטבח הרשעים ולהוציאם לטבעם בעולם, ולפיקח הביא הארץ. אבל אלימלך, במקום צדיקים היה צדיקים היה יושב, במקום של תורה, וככשר רב. וכשבא הארץ, העניים היו באים אליו, והעליהם עינו מהם, וברח. ועוד, שראה הדין חל על העולם, וברח והלהך בין קאמות.

רבי חסדי אמר פתח, (קהלת ט) עיר קטנה ואנשים בה מעט. עיר קטנה, כך אמר רבי יוסי ממשו של רבי יצחק, עיר קטנה - זה גופו של אדם. ואנשים בה מעט, אלא האבירים. ובא אליה מלך - אלו האבירים. וזה יציר הארץ, שהוא מלך גדול - וזה יציר הארץ, וזה מלך זkan וכסיל, ובני אדם גם כן ממשעבדים פחהPIO, והוא מלך עליהם. ומצא בה איש מסכן, חכם - זה יציר טוב, שהוא מסכן, ואין מאיין לו. חכם, שהוא מחייב למאיין לו, להנצל מעונשה של גיהנם.

ומלט הוא את העיר בחייבתו -

וְהִא מָר נָעַמִי לְכָלְתִּיקָה וְגוֹ', כי שמעה בשדי לחים. אמר רבי ברקיה אמר רבי יצחק, בא וראה, מי שפיעלים עיניו מענינים בשני הארץ, הם יראו בנהמות העולם ולא ימותו, עד שיפקדו לטובה, והוא לא יזפה לראותה. אלימלך שעיר הארץ, כיון שראה הארץ, העלים עיניו מן הצדקה, וברח לשדי מואב.

אמר רבי ברקיה, וכי לא דרכן של צדיקים לברכות מפני הארץ, והרי גודלים מאילמלך, אברם ויצחק, עשרים ממני, וזה לארץ פלשתים. אמר רבי ברקיה אמר ר' יצחק, הקדוש ברוך הוא גרם להם לצדיקים הללו לצאת מתוך הארץ, ולהודיעם טובעם בעולם, ולפיקח הביא הארץ.

אבל אלימלך, במקום צדיקים היה. יתיב, במקום תורה ובעתරא סגי. וכשבא הארץ, העניים היו באים אליו, והעליהם עינו מהם, וברח. ועוד, שראה הדין חל על העולם, וברח והלהך בין קאמות.

רבי חסדי אמר פתח, (קהלת ט י) עיר קטנה ואנשים באה מעט. עיר קטנה, באה קטנה, באה אמר רבי יוסי ממשה דרבי יצחק, עיר קטנה, דא גופו של אדם. ואנשים בה מעט, אלו האבירים. ובא אליה מלך גדול, זה יציר הארץ. שהוא מלך זkan וכסיל ובני אדם גם כן ממשעבדים תהפיו, וזה יציר טוב, שהוא מסכן, ואין מאיין לו. חכם, שהוא מהבאים למאיין לו, להנצל מעונשה של גיהנם.

ומלט הוא את העיר בחייבתו, זו נשמהתו של אדם, שלא תחטא לפניו בוראה. ואדם